

Toto rozhodnutí nabylo právní moci:
výrok dne
výrok *ola* dne *7. 7. 2015*
a je vykonatelné dnem *7. 7. 2015*

č.j. 2 T 102/2012-1084

V Chrudimi

dne *19-03-2020*

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Chrudimi rozhodl v hlavním líčení konaném dne 2. dubna 2015 v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. René Tinze a přísedících Jarmily Zitové a Elišky Volmutové,

t a k t o :

obžalovaný Mgr. L. B., nar. v Ch., trvale bytem N.,
N. n., okres Ch.

se z p r o š ť u j e

podle § 226 písm. b) tr.ř. z obžaloby pro skutek, spočívající v tom, že v postavení hlavního vedoucího letního tábora pro děti a mládež zaměřeného na příběhy literárního a filmového hrdiny Harryho Pottera, který vedl ve dnech 15.8.2010 až 21.8.2010 v obci Seč, místní části Přemilov, na základě uzavřené Dohody o provedení práce s pořádající osobou podnikající pod firmou Jan Nechojdoma – CK MACEK se sídlem Uhlířské Janovice, Okružní 673, když sám byl držitelem platného průkazu zdravotníka zotavovacích akcí, a byl povinen zajišťovat bezpečnost svěřených osob, účastníků tábora,

při přípravě hry, která měla probíhat dne 18.8.2010 na vodní údolní nádrži Seč, v blízkosti Hoješína u Židovského hřbitova, okres Chrudim, kde měli předem vybraní reprezentanti táborových oddílů po skoku z paluby lodi doplavat k břehu, předal odpovědnost za účastníky hry nezkušeným oddílovým vedoucím, ačkoliv si byl vědom, že je třeba zabezpečit náležitý dozor nad bezpečností plavců, protože plavání na otevřené a hluboké vodě je spojeno se zvýšeným rizikem pro zdraví a život plavců, především

nevymezil přesný požadovaný prostor pro plavání, zejména jím požadovanou vzdálenost 25 metrů od břehu a před počátkem hry se nepřesvědčil, zda dohodnuté podmínky pro plavání byly dodrženy, z místa, kde měla plavecká část hry proběhnout, odjel pryč ještě před začátkem hry, přičemž došlo k prodloužení vysazovací vzdálenosti na minimálně 80 metrů, nezletilý V. K., nar. , dne okolo hod skočil do vody a po uplavání vzdálenosti přibližně 20 metrů od místa vysazení z plachetnice začal tonout, načež z důvodu příliš velkého vzdálení doprovodného malého motorového plavidla s členem hladinové záchranné služby, který trvale nesledoval plavce a začal nakládat jejich oblečení, poškozenému nemohla být včas poskytnuta pomoc a to vedlo k jeho utonutí,

v němž byl spatřován přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst.1,2 trestního zákoníku, **neboť tento skutek není trestným činem.**

Obžalovaná Bc. A. F., nar. v Ch., trvale bytem L., D., okres Ch., t.č. P.,

se z p r o š ť u j e

podle § 226 písm. b) tr.ř. z obžaloby pro skutek, spočívající v tom, že dne 18.8.2010 okolo 14,00 hodin na hladině údolní nádrže Seč, v prostoru u Židovského hřbitova, okres Chrudim, v postavení oddílové vedoucí letního tábora pro děti a mládež zaměřeného na příběhy literárního a filmového hrdiny Harryho Pottera, který pod hlavním vedením obžalovaného L. B. probíhal ve dnech 15.8.2010 až 21.8.2010 v obci Seč, místní části Přemilov, když sama byla držitelkou platného průkazu zdravotníka zotavovacích akcí, ačkoliv si byla vědoma, že je třeba zabezpečit náležitý dozor nad bezpečností plavců, protože plavání na otevřené a hluboké vodě je spojeno se zvýšeným rizikem pro zdraví a život plavců,

poté, co jí obžalovaný L. B. ponechal na starosti dohled na průběh táborové hry na téma Harry Potter a relikvie smrti, včetně plaveckého úkolu pro čtyři reprezentanty táborových oddílů, který měl proběhnout a proběhl kolem 14.00 hod dne 18.8.2010 na hladině Údolní nádrže Seč, když účastníci hry měli ve vzdálenosti přibližně 25 metrů od břehu nádrže v oblasti Židovský hřbitov po seskoku z paluby jachty doplavat ke břehu, neprovedla kontrolu vzdálenosti lodí od břehu a hloubku vody, spoléhala na svůj odhad a ujištění vůdce plavidla, že vzdálenost odpovídá dohodě, dala pokyn plavcům ke skoku do vody, když skutečná vzdálenost k břehu byla nejméně 80 metrů, byla si vědoma toho, že nejpomalejšího plavce z bezprostřední blízkosti nedoprovází záchranné motorové plavidlo a bezdůvodně se spolehla na to, že záchranné plavidlo je dostatečně blízko pro poskytnutí záchrany, což vedlo k tomu, že jeden z účastníků plavecké hry, nezletilý poškozený V. K., nar. , po uplavání přibližně 20 metrů od místa seskoku z vysazovací jachty začal tonout, načež mu právě z důvodu velké vzdálenosti motorového člunu, nebyla včas poskytnuta účinná pomoc a to vedlo k jeho utonutí,

v němž byl spatřován přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst.1,2 trestního zákoníku, **neboť tento skutek není trestným činem.**

Podle § 229 odst. 3 tr. ř. se poškozená M. K., nar. , bytem T., B., poškozený Bc. J. K., nar. , bytem T., B., poškozený Ing. L. K., Ph.D., nar. , bytem T., B., odkazují se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í

Okresní státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Chrudimi podal dne 4.5. 2012 obžalobu na obžalovaného Mgr. L. B. a obžalovanou Bc. A. F. pro přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se měli dopustit skutky výše uvedenými. U obžalovaného Mgr. L. B. byla nedbalost spatřována v tom, že neučinil nezbytná opatření vedoucí k zajištění bezpečnosti plavců, spočívající v zajištění doprovodného člunu, což mohl a měl učinit při jednání z členy Yacht Clubu Pardubice dne 16.8.2010 a nebyl přítomen začátku plavecké části hry, tudíž nemohl plánovanou hru odložit nebo zrušit, když došlo k radikální změně vysazovací vzdálenosti plavců. U obžalované A. F. byla nedbalost spatřována v tom, že neprovedla kontrolu bezpečnostních podmínek zajištění závodu, především pak nijak nereagovala na několikanásobné prodloužení trasy plavecké části hry a přímo na místě nepožádala přítomné členy Yacht Clubu Pardubice, aby zajistili bezpečnost plavců, což byli v případě požádání schopni realizovat.

Okresní soud v Chrudimi již ve věci po provedeném dokazování dvakrát rozhodl. Rozsudkem ze dne 6.12.2012, č.j. 2 T 102/201-600, oba obžalované zprostil obžaloby s odůvodněním, že nebyla naplněna subjektivní stránka skutkové podstaty trestného činu, tedy nedbalostní zavinění obou obžalovaných a tím současně došlo k přerušení příčinné souvislosti. Proti zprošťujícímu rozsudku podal odvolání státní zástupce. O odvolání rozhodoval Městský soud v Praze (usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 28.3.2013, č.j. 8 To 32/2013-684 byla věc Krajskému soudu v Hradci Králové-pobožce v Pardubicích odejmuta a přikázána Městskému soudu v Praze). Odvolací soud k odvolání státního zástupce věc zrušil v celém rozsahu a Okresnímu soudu v Chrudimi přikázal, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Okresní soud vázán právním názorem odvolacího soudu (§ 264 odst. 1 tr. ř) provedl změnu právní kvalifikace podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku a s ohledem na horní hranici trestní sazby a ustanovení § 3 odst. 9 tr. ř. soud opakoval celé hlavní líčení před senátem. Po novém projednání Okresní soud rozhodl rozsudkem ze dne 19.12.2013, č.j. 2 T 102/2012-892, v němž oba obžalované uznal vinnými přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku. Obžalovaným byl uložen shodný trest odnětí svobody v trvání dvanácti měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání dvou let. Odvolání obžalovaných bylo odvolacím soudem zamítnuto a rozsudek nabyt právní moci dne 20.3.2014. Oba odsouzení proti pravomocnému rozsudku podali prostřednictvím obhájců dovolání. Nejvyšší soud České republiky usnesením ze dne 14.1.2015, č.j. 8 Tdo 1028/2014-57, zrušil usnesení Městského soudu v Praze i odsuzující rozsudek Okresního soudu v Chrudimi a Okresnímu soudu

v Chrudimi přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Přitom je soud nalézací podle § 265s odst. 1 tr.ř. vázán právním názorem, který vyslovil Nejvyšší soud, a je povinen provést úkony a doplnění, jejichž provedení Nejvyšší soud nařídil.

Okresní soud pokračoval v hlavním líčení a se souhlasem státního zástupce i obžalovaných přečetl protokol o hlavním líčení a v něm provedených důkazech podle § 219 odst. 3 tr.ř. V tomto dokazování soud zjistil, zejména ze svědeckých výpovědí, výpovědí obžalovaných, listinných důkazů a znaleckých posudků, že obžalovaný L. B. na základě uzavřené dohody o provedení práce s J. N., podnikajícím pod obchodním názvem Jan Nechojdoma – CK MACEK, v postavení hlavního vedoucího letního tábora pro děti a mládež, vedl ve dnech 15.8.2010 až 21.8.2010 v obci Seč, místní část Přemilov, tábor zaměřený na příběhy literárního a filmového hrdiny Harryho Pottera, jehož se účastnilo přibližně dvacet osob a mezi nimi i nezletilý V. K., kterému v té době bylo sedmnáct let. Jako jedna z oddílových vedoucích tábora byla i obžalovaná A. F. Obžalovaná i obžalovaný v té době byli držiteli platného průkazu zdravotníka zotavovacích akcí. Na počátku tábora vedoucí připravili společně táborovou hru, při níž měli vybraní reprezentanti oddílů doplatvat po seskočení z lodí k břehu přehrady a pokračovat v plnění hry na břehu. Rovněž na počátku tábora byl z každého oddílu zvolen jeden reprezentant oddílu, který měl oddíl zastupovat a plnit zadané úkoly. Tímto reprezentantem oddílu byl i nezletilý V. K. Svědek J. P. (oddílový vedoucí nezletilého Korejtko) byl v minulosti několikrát jako účastník na táboře Yacht Clubu, věděl, že tento klub je schopen pro táborníky tuto hru na vodě zajistit, protože s podobnými aktivitami pro vlastní členy mají členové Yacht clubu zkušenosti. Svědek proto zprostředkoval setkání obžalovaného s předsedou klubu, svědkem J. L. Při tomto setkání došlo k společnému plánování akce, společnému vybrání vhodné lokality u Židovského hřbitova. V rámci těchto společných příprav bylo dohodnuto, že lodě doplují na vzdálenost 25 metrů od břehu, protože J. L. hovořil o tom, že nemohou s plachetnicemi blíže z důvodu ponoru lodí. Obžalovaný požadoval i zajištění bezpečnosti plavců. Akce byla naplánována na 18.8.2010 v odpoledních hodinách. Tomuto dohodnutému programu předcházela noční hra, které se nezletilý V. K. účastnil, proto byl posunut budíček následující den, a proběhl krátký pochod na vzdálenost dvou až třech kilometrů. Obžalovaný B. byl přítomen při nalodování účastníků tábora na pláži před základnou Yacht clubu na Ústupkách, přičemž zde předal odpovědnost za děti oddílovým vedoucím a odjel obstarávat další záležitosti spojené s chodem tábora. Okolo 13.45 hodin došlo k nalodění a odplutí plachetnic. Teprve v této době také došlo ze strany pracovníků krajské hygienické stanice k oznámení zákazu koupání v lokalitě Ústupky vyvěšením opatření na veřejně přístupná místa. V době odplutí plachetnic teplota vody dosahovala nejméně 18,6 °C a teplota vzduchu nejméně 17,9 °C. Přibližně v 14.00 hodin dvě plachetnice a záchranný motorový člun dopluly k předem určenému a dohodnutému místu v blízkosti Židovského hřbitova, ale jen do vzdálenosti přibližně 80 metrů od břehu, zatímco třetí plachetnice odplula jinam bez doprovodu dalšího plavidla. K místu určení první připlula plachetnice řízená J. L., který na místě zastavil. Za ním připlula plachetnice řízená J. K. a v blízkosti obou plachetnic se pohyboval i záchranný motorový člun řízený svědkem R. S. Svědek L. hovořil s vedoucími a dotazoval se, zda jim místo vyhovuje. Obžalovaná se jej ptala, zda to odpovídá dohodě s obžalovaným. Svědek L. odpověděl, že blíž k břehu plout nemůže z důvodu ponoru lodí a současně by se přiblížením k břehu dostal do závětří a nemohl by s lodí manévrovat. Obžalovaná po krátké konzultaci s další vedoucí A. H. dala plavcům pokyn ke skoku do vody. Z plachetnice řízené svědkem K., kde se nacházela také obžalovaná, společně skočili do vody poškozený V. K. a svědkyně K. H. a začali plavat směrem k břehu. V. K. do té doby byl po stránce

psychické i fyzické v pořádku, na nic si nestěžoval, nikdo na něm žádné zdravotní problémy nepozoroval, po zdravotní stránce byl schopen tábor absolvovat. Současně byl obstojným plavcem, který s obžalovanými bez problémů v minulosti přeplaval celou přehradu Seč. Po skoku do vody se plachetnice od plavců začaly vlivem větru mírně vzdalovat. Z plachetnic byl výhled na všechny plavce, ve výhledu nebránila žádná překážka, nebyla snížena viditelnost. Poškozený byl nejprve vpředu, ale svědkyně H. se k němu přibližovala, až jej předstihla, přibližně ve vzdálenosti dvaceti metrů od místa seskoku z plachetnice. V té chvíli na ni poškozený volal, že to nezvládne, šlapal na místě vodu a žádal od ní pomoc. Ačkoliv svědkyně mohla zřetelně rozpoznat fatálnost situace poškozeného, řekla mu, že mu nemůže pomoci, ať si zavolá na loď a plavala dále. V tutéž dobu na lodích zjistili, že poslední plavec má problémy a vyslali k němu motorový člun řízený R. S. ze vzdálenosti čtyřiceti až padesáti metrů, který právě v té chvíli na žádost J. L. u plachetnice nakládá oblečení plavců. K místu ponoru poškozeného připlul člun přibližně za deset vteřin a R. S. skočil do vody pro tonoucího. Poškozeného však pro špatnou viditelnost pod vodou nenalezl a došlo k jeho utonutí. Tělo bylo nalezeno až potápěči PČR v hloubce čtyř metrů ve vzdálenosti přibližně šedesát metrů od břehu. Při potápěčské akci byla změřena viditelnost pod vodou jeden metr, teplota vody 19 °C a teplota vzduchu 25 °C. Pitva nezletilého prokázala smrt způsobenou utonutím a vyloučila přítomnost alkoholu či jiných psychotropních látek v těle poškozeného.

Obžalovaní v přípravném řízení i v řízení před soudem opakovaně projevíli lítost nad tragickou událostí, která skončila smrtí jejich dlouholetého kamaráda. Oba však kategoricky popřeli spáchání trestné činnosti s odůvodněním, že po dohodě bezpečnost plavců zajišťovali vlastními prostředky členové Yacht clubu.

Obžalovaný L. B. od počátku trestního řízení vypovídal zcela shodně, že plaveckou hru domlouval s dalším vedoucím tábora J. P. s vedoucím Yacht Clubu v Seči. Vedoucímu J. L. sdělil, že mají zájem povozit děti na plachetnicích a poté mají čtyři plavci z plachetnic skočit do vody a plavat k břehu, kde budou luštit šifru a plnit další úkol. Společně s J. L. plánovali, kde dojde k vysazení plavců a svědek z důvodu bezpečnosti odmítl vysazení na ostrově i pod zříceninou hradu Oheb. Obžalovaný požadoval zastavení na vzdálenost 20 až 25 metrů od břehu a vedoucí Yacht clubu sdělil, že blíže k břehu z důvodu ponoru plachetnic nemůže. Společně se proto dohodli na vysazení plavců z této vzdálenosti u Židovského hřbitova. Domluvili se, že členové Yacht Clubu jsou schopni tuto aktivitu zajistit. Bezpečnost dětí na vodě i ve vodě měli zajistit právě členové klubu, protože mají zkušenosti s činností dětí na vodě a ve vodě a proto byli o tuto pomoc požádání. Při nalodování odpovědnost předal oddílovým vedoucím, přičemž spoléhal na to, že obžalovaná je z ostatních vedoucích nejzkušenější. Prokazatelně tedy předal odpovědnost. Obžalovaný na svou obhajobu zdůraznil, že tři dospělí a dítě ve věku sedmnácti let měli přeplavat vzdálenost přibližně 25 metrů a na jejich bezpečnost měly dohlížet dvě oddílové vedoucí a dalších pět členů z Yacht clubu. Proto nechápe, co mohl ještě více pro jejich bezpečnost udělat a nemůže nést trestní odpovědnost za to, že jeho pokyny o vzdálenosti nebyly dodrženy. Ohledně čtyř plavců uvedl, že se jednalo o dlouholeté účastníky tábora, které vedoucí dobře znali a věděli, že jsou schopni plaveckou disciplínu zvládnout.

Obžalovaná A. F. spáchání trestného činu v celém rozsahu popřela. Při hlavním líčení využila svého práva a nevypovídala. Proto soud podle § 207 odst. 2 tr. ř. přečetl protokoly o předchozí výpovědi. V této výpovědi na svou obhajobu zejména uvedla, že obžalovaný řekl, že vše je domluveno s členy Yacht Clubu a to i bezpečnost. Při nalodění dětí obžalovaný předal dohled ostatním oddílovým vedoucím a odjel. Podle toho, co

obžalovaný řekl, byla bezpečnost plavců zajišťována člunem, který v blízkosti lodí skutečně byl. Obžalovaná uvedla, že poškozený byl fyzicky zdatný, s plaváním nikdy neměl problémy, viděla jej plavat i vzdálenost větší než 25 metrů. Poškozený V. K. byl bezprostředně před plaveckou částí hry psychicky i fyzicky v pořádku, uvedl, že je na plavání připraven. Obžalovaná také uvedla, že když připluli do blízkosti Židovského hřbitovu, první plachetnice tam již stála. Svědek L. jí řekl, že místo odpovídá dohodě s obžalovaným B. a blíže k břehu plachetnice nemůže plout z technických důvodů. Obžalovaná tedy předpokládala, že vše je podle domluvy a po konzultaci s další vedoucí na druhé plachetnici dala pokyn plavcům ke skoku do vody. Když uslyšela křik, právě fotografovala první dvojici plavců, ohlédla se a viděla, že V. plácá rukama a připlouvá k němu motorový člun. Než k němu člun připlul, zmizel poškozený pod hladinou. Obžalovaná předpokládala, že se opět vynoří, ale to se nestalo. Z mobilního telefonu proto volala záchrannou službu. Domnívala se, že motorový člun je schopen v případě potíží včas doplout k tonoucímu a poskytnout pomoc.

Svědék J. L. vypověděl, že připlul s plachetnicí na vzdálenost 50 až 60 metrů od břehu a blíže již připlout nemohl, protože by plachetnice byla neovladatelná v bezvětří, které u břehu v místě plavání bylo. Táborové vedoucí po dohodě toto místo odsouhlasily. Po skoku plavců do vody svědek přivolal R. S. s motorovým člunem a ten začal nakládat oblečení plavců a potom odplul k druhé plachetnici rovněž pro oblečení plavců. V okamžiku, kdy začal poškozený tonout, byl od něj motorový člun se svědkem S. vzdálen přibližně 30 až 40 metrů a hned k němu vyplul, ale zachránit tonoucího se nepodařilo. Při jednání s obžalovaným společně hovořili o nejvhodnějším místě pro vysazení plavců a dohodli se na místě u Židovského hřbitova. Svědek připustil, že se s vedoucími dětského tábora mezi řečí hovořilo o vysazovací vzdálenosti a připustil, že se mluvilo o nějakých metrech. Potvrdil také, že se schůzky mezi vedoucími z tábora účastnila také nějaká žena. Svědek dále připustil, že si svědek S. mohl domyslet, že bude dělat záchranu, ale není si vědom, že by se s ním o tom bavil. Na přímou otázku by odpověděl, že jej přímo nepověřil zajištěním bezpečnosti plavců, protože to ani nemůže s ohledem na stanovy hladinové záchranné služby. Ale současně svědek připustil, že S. řekl, že budou děti plavat, aby na to „mrkl“. Svědek dále uvedl, že mu šlo pouze o to dovézt děti na místo a dál nic neřešil, žádného rizika pro plavce si nevšiml.

Svědék R. S. vypověděl, že byl na vodní hladině s motorovým člunem zejména z důvodu zajištění bezpečnosti plavících se osob na plachetnicích a poté, když mu bylo sděleno svědkem L. a následně i od táborové vedoucí, že se bude konat plavecký závod, tak z hlediska bezpečnosti zajišťoval i plavecký závod. Svědek L. mu řekl, že má být přítomen u závodníků z důvodu zajištění bezpečnosti, ale nedal mu žádné konkrétní instrukce ohledně vzdálenosti od plavců. Svědek S. dále vypověděl, že po skoku plavců do vody je chvíli sledoval, ale potom jej někdo zavolal k plachetnici pana L. V době, kdy začal tonout poškozený, byl s motorovým člunem u plachetnice řízené panem K. a přebíral oblečení plavců. V tu dobu z druhé plachetnice slyšel křik a viděl, jak poslední plavec má nepřirozené pohyby. Ihned k němu ze vzdálenosti 30 až 40 metrů vyrazil a na místo ponoření připlul asi po deseti vteřinách. Skočil do vody, ale ani po opakovaném ponoření tělo poškozeného nenalezl. Poté prováděl ponory i svědek H.

Svědék J. P. uvedl, že byl při jednání mezi obžalovaným a svědkem L. Svědek L. řekl, že lodě doplují okolo 25 metrů od břehu, přímo k břehu loď doplout nemůže. Svědek připustil, že o bezpečnosti plavců se hovořilo, ale co konkrétně si nevzpomíná.

Svědék J. K. uvedl, že plachetnice připluly k břehu na vzdálenost 50 až 70 metrů. Dále uvedl, že na člunu byl přítomen záchranář Radka S. pro bezpečnost plavců, jinak by tam ani motorový člun neměl co dělat. Svědek K. dále uvedl, že v ten den byla kvalita vody v přehradě dobrá, nepůsobila odpudivě, dokonce na pláži v části Ústupky se několik lidí koupalo. Svědek T. H. uvedl, že tonoucí zalomil rukama a zmizel pod hladinou. To bylo zpozorováno velice rychle a svědek S. na motorovém člunu rychle k tonoucímu doplul, vyskočil z člunu a začal tonoucího pod hladinou hledat. Motorový člun byl z Yacht Clubu jako prevence a pro případnou pomoc. Tento svědek uvedl, že pod vodou bylo špatně vidět, ale na koupání a plavání byla voda dobrá

Svědčyně Alexandra Hartová uvedla, že když plachetnice zastavily, řekl jí kapitán lodi, že blíže k břehu plout nemůže a vzdálenost odpovídá dohodě s hlavním vedoucím dětského tábora. Na bezpečnost plavců dohlíželi členové Yacht Clubu a měli k tomu i speciálně připravený malý motorový člun, který se pohyboval okolo lodí.

Svědék J. Š. uvedl, že byl na palubě lodi, kterou řídil svědek J. L. Když došlo k tonutí poškozeného, svědek L. poslal k tonoucímu záchranáře Radka S., který tam byl na motorovém člunu. Motorový člun byl na vodě pro bezpečnost, byla to samozřejmost. Tento svědek uvedl, že v ten den před odplutím nevěděl o zákazu koupání, voda kvetla, ale žádný odpor nebudila, klidně by se koupal, ale poté by se osprchoval.

Podle § 211 odst. 1 tr.ř. soud se souhlasem státního zástupce a obžalovaných přečetl výpovědi svědků J. H., P. V., Š. D. a K. H.

Svědci J. H. a P. V. vypověděli, že plavali na vzdálenost přibližně 70 metrů, ale plavecká část byla menší, protože posledních 20 metrů bylo mělko a k břehu se brodili. Při plavání nepocítovali žádné problémy, určená vzdálenost nebyla problematická. Svědek P. V. také uvedl, že tato vodní disciplína byla zařazena poprvé a bylo jim řečeno, že na ně budou dohlížet členové jachtařského klubu. Svědek J. H. uvedl, že jim řekli, že člun a záchranář jsou tam pro jejich bezpečnost, ale to příliš neposlouchal, protože umí plavat. Svědek Š. D. uvedl, že několik dnů před konáním plavecké hry V. K. společně s ním i s obžalovanými a J. P. na Seči bez problémů přeplaval na šířku celou přehradu tam i zpět. Svědkyně K. H. vypověděla, že poškozený V. K. byl nejprve před ní, protože ona není příliš dobrý plavec. Když jej předstihla, začal na ni volat, že to neuplave, aby mu pomohla a přitom plaval na místě. Svědkyně mu odpověděla, že neví, jak mu má pomoci, a že má zamávat na loď. Potom plavala dále, když se otočila, poškozeného na hladině již neviděla. Svědkyně určenou plaveckou vzdálenost považovala za přiměřenou, neměla žádné problémy při plavání, podle jejího sdělení byla čistota vody i teplota vody v pořádku.

Z posudku MUDr. V. H., praktické lékařky pro děti a dorost, ze dne 5.8.2010, soud zjistil, že nezletilý V. K. pravidelně užíval lék Zodac a byl zdravotně způsobilý k účasti na dětském táboře. Z prohlášení rodičů ze dne 15.8.2010 vyplývá, že nezletilý je schopen se účastnit dětského letního tábora.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství a toxikologie, který soud přečetl podle § 211 odst. 5 tr.ř. se souhlasem státního zástupce a obžalovaných, soud zjistil, že poškozený ve věku sedmnácti let byl hmotnosti 75 kg, výšky 185 cm, kostry a

svalstva dobře vyvinutého, lehce podprůměrné výživy. Příčinou smrti V. K. bylo utonutí a v době utonutí nebyl poškozený pod vlivem alkoholu či jiných psychotropních látek, které by mohly ovlivnit chování a jednání poškozeného.

Ze znaleckého posudku Ing. P. P., znalce v oboru sport, specializace vodáctví, zejména bezpečnost provozování vodáctví, bezpečnostní opatření na vodních tocích a vodních dílech, záchranářství na vodních tocích, a jeho výsledku soud zjistil, že v daném případě mělo zabezpečení plavců probíhat za pomoci motorového člunu, který měl poslední plavce doprovázet ve vzdálenosti nepřesahující deset metrů s ohledem na průhlednost vody v přehradě. Tato vzdálenost není nikde pevně stanovena, je určena zkušenostmi a aktuální situací na místě. Taková bezpečnostní opatření pro zabezpečení plavců jsou obvyklá a neliší se podle věku plavců. Především vyškolení členové hladinové záchranné služby měli upozornit vedoucí, že tato bezpečná vzdálenost není dodržena a neměli bez zabezpečení plavců člunem plavání umožnit. Obžalovaná A. F. nemohla z plachetnice bezpečnost plavců zajišťovat, protože neumí plavidlo ovládat, sama nebyla vůdcem plavidla a musela respektovat pokyny vůdce plavidla. Plachetnice musí manévrovat ve větru a nemůže v přímé stopě plout za plavci. Pokud by byla dodržena dohodnutá vzdálenost 25 metrů od břehu, nebyl ani nutný doprovod člunem, protože s ohledem na hloubku vody mohli plavci v případě potíží jít k břehu po dně.

Ze stanov Hladinové záchranné služby Českého svazu Jachtingu (dále jen HZS) soud zjistil, že členové HZS působí preventivně směrem k veřejnosti a v tísňových situacích poskytují pomoc a při požádání zajišťují bezpečnost na vodách. Stejně skutečnosti vyplývají ze zprávy náčelníka HZS, který uvedl, že podle stanov je HZS oprávněna poskytovat zdravotní pomoc směrem k veřejnosti a všichni členové HZS jsou školeni právě s cílem poskytnout pomoc ve vodním prostředí i veřejnosti.

Ze zprávy Krajské hygienické stanice v Pardubicích bylo zjištěno, že oznámení o zákazu koupání bylo vyvěšováno postupně a v lokalitě Ústupky u základny Yacht clubu bylo vyvěšeno až nakonec přibližně v 13.45 hod. Při odebrání vzorku vody dne 16.8.2010 v 10.00 hodin byla naměřena teplota vody 20°C. Z protokolu o odběru vzorku v lokalitě Hoješín, č.17251/2010, byla naměřena hodnota sinic 150.000 buněk/ml, přičemž limit je 100.000.

Ze záznamu o potápěčské akci PČR bylo zjištěno, že tělo poškozeného bylo nalezeno v hloubce čtyř metrů ve vzdálenosti přibližně 60 metrů od břehu. V 16.20 hodin byla viditelnost pod vodou jeden metr, teplota vody 19°C a teplota vzduchu 25°C.

Další důkazy soud neprováděl, protože soud dovolací v tomto směru žádný pokyn k doplnění dokazování neučinil. Dovolací soud neshledal v postupu nalézacího ani odvolacího soudu žádné vady v podobě opomenutých důkazů, důkazů získaných v rozporu s procesními předpisy ani svévolné hodnocení důkazů provedeného bez jakéhokoliv akceptovatelného racionálního logického základu. Podle hodnocení Nejvyššího soudu se nižší soudy nedopustily žádné deformace důkazů, nijak nevybočily z mezí volného hodnocení důkazů a hodnotící závěry jasně a logicky vysvětlily. Okresní soud proto s ohledem na tyto závěry jako nadbytečný zamítl opětovný důkazní návrh poškozené na výslech svědka H.

Nejvyšší soud České republiky naopak shledal pochybení na straně nižších soudů v právním hodnocení bezchybně zjištěného skutkového stavu. Okresnímu soudu bylo uloženo, aby opětovně posoudil, zda se obžalovaní jednání popsaného shora dopustili zaviněně, zda porušili ustanovení § 415 zákona č. 40/1960 Sb., občanského zákoníku, v tehdy

platném znění (dále občanský zákoník), zda porušení tohoto ustanovení představuje v konkrétním případě porušení důležité povinnosti vyplývající z postavení obviněných. Soud se má podle pokynu dovolacího soudu případně zabývat i mírou společenské škodlivosti s ohledem na všechny relevantní okolnosti případu.

Přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku se dopustí, kdo jinému z nedbalosti způsobí smrt proto, že porušil důležitou povinnost vyplývající z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uloženou mu podle zákona. Za tento přečin hrozí trest odnětí svobody jeden rok až šest let.

Na základě důkazů provedených v hlavním líčení a jejich hodnocení, každého důkazu zvlášť a všech důkazů ve vzájemných souvislostech, s přihlédnutím ke všem zjištěným skutečnostem, dospěl soud k závěru, že skutek uvedený ve výroku rozsudku shora se stal. Oba obžalovaní se podíleli na organizování a přípravě plavecké hry a obžalovaná F. [REDAKCE] v době konání této hry vykonávala dozor nad plavci. Jednání obou obžalovaných bylo (také) v příčinné souvislosti se vzniklým účinkem, tj. utonutím a tedy usmrcením poškozeného, a bylo příčinou dostatečně významnou.

Nedílnou součástí trestní odpovědnosti je zavinění, tedy subjektivní stránka trestného činu. Trestní odpovědnost včetně zavinění nelze v daném případě dovozovat zpětně ze skutečnosti, že došlo k tragické události v době, kdy nezletilý poškozený byl účastníkem letního tábora, přičemž oba obžalovaní měli za svěřené osoby odpovědnost.

Letní tábor neměl povahu zotavovací akce ve smyslu § 8 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a proto se na něj nevztahovala pravidla pro koupání na zotavovací akci uvedená v § 8 odst. 4 vyhl. Č. 106/2001 Sb., o hygienických požadavcích na zotavovací akce pro děti. Pro případ plavání platí jen obecná prevenční povinnost ve smyslu § 415 občanského zákoníku. Pro obdobné případy Ústavní soud konstatoval, že právní teorie i ustálená judikatura uznávají i generální (právem speciálně neupravené) povinnosti, jejichž porušením vzniká právní odpovědnost trestněprávní. Nejjednodušší pravidlo, jehož porušením taková odpovědnost nastupuje, přikazuje zdržet se veškerých takových činností, u nichž nelze vyloučit navození nebezpečných situací a vznik škodlivých následků (povinnost zdržet se nebezpečných jednání). Pokud je již nezbytné určité riskantní a nebezpečné činnosti vykonávat, protože se tím sleduje nějaký všeobecně akceptovatelný přínos, potom spočívá povinnost náležitě pečlivosti v tom, aby při jejich výkonu byla dodržována potřebná obezřetnost a aby byla přijata kontrolní opatření, umožňující vyhnout se nebezpečí nebo ho udržet v rozumných hranicích. Nemá-li někdo potřebné informace, schopnosti nebo dovednosti k výkonu nebezpečných činností, je povinen si takové informace, schopnosti nebo dovednosti předem obstarat (povinnost nechat se poučit); neučiní-li tak, musí se výkonu nebezpečných činností zdržet (II ÚS 728/02 ze dne 20.5.2004).

Obžalovaný L. [REDAKCE] B. [REDAKCE] společně s dalšími vedoucími plaveckou soutěž podrobně připravil a důvodně spoléhal na to, že proběhne podle zadaných parametrů. Čtyři plavci měly přeplavat poměrně krátkou vzdálenost a plavání kontrolovaly další dvě vedoucí z plavidel i další dvě dospělé osoby (vůdci malých plavidel) a na motorovém člunu člen hladinové záchranné služby, který byl připraven v případě potřeby pomoci, což i učinil. Z hlediska přípravy a zabezpečení, byla opatření obžalovaného dostatečná pro zajištění bezpečnosti svěřených osob a obžalovanému není v tomto směru co vytýkat. Obžalovaný neporušil prevenční povinnost ani z nedbalosti. Z hlediska zavinění nemůže být trestní odpovědnost

bezbřehá. Je třeba, aby si pachatel alespoň měl a mohl představit, že se takto příčinný vztah může rozvinout. Obžalovaný nemohl současně předpokládat, že dojde ke změně vysazovací vzdálenosti, druhá obžalovaná přesto vydá plavcům pokyn ke skoku do vody, dojde k náhlému a rychlému tonutí poškozeného a motorový člun se záchranářem nebude v dostatečné vzdálenosti. Takovýto nepředvídatelný příčinný průběh není v zavinění obžalovaného obsažen a obžalovaný proto neodpovídá za vzniklý následek. Zavinění obžalovaného není prokázáno ani formou nevědomé nedbalosti podle § 16 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku.

U obžalované A. F. kromě skutečností uvedených shora, soud vzal dále do úvahy, že s ohledem na její dosavadní životní zkušenosti a předchozí dohody s členy Yacht clubu, a samozřejmě i s ohledem na rozdílné profesní a životní zkušenosti, v otázce zabezpečení plavců spoléhala na členy hladinové záchranné služby. Ze znaleckého posudku Ing. P. bylo prokázáno, že není žádným obecně platným právním předpisem stanoveno, jaká má být vzdálenost záchranného člunu od plavce a pokud přítomní záchranáři možná rizika správně nevyhodnotili, nelze správné vyhodnocení situace spravedlivě požadovat od obžalované. Ani u obžalované není naplněna subjektivní stránka skutkové podstaty ve formě nevědomé nedbalosti podle § 16 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku.

Soud po zhodnocení všech uvedených důkazů dospěl k závěru, že skutky uvedené v obžalobě se staly, ale nejsou trestným činem, protože není u obžalovaných naplněna subjektivní stránka přečinu usmrcení z nedbalosti. Proto postupoval podle § 226 písm. b) tr. ř. a oba obžalované zprostil obžaloby.

Oba obžalovaní se dlouhodobě věnují práci s dětmi a mládeží. I podle soudu zájem státu na provozování volnočasových aktivit dětí a mládeže trvá. Je proto třeba si vážit osob, které v tomto směru s dětmi a mládeží pracují. Současně nebylo v daném případě zjištěno, že by obžalovaní postupovali hazardérsky, laxně či nadměrně neopatrně. Pro ochranu života a zdraví plavců učinili vše, co s ohledem na své životní znalosti a zkušenosti považovali za důležité a co po nich bylo možno rozumně požadovat. I v případě, že by bylo dovozeno zavinění obžalovaných, tak s přihlédnutím k osobám obou obžalovaných, jejich dosavadnímu řádnému životu a všem zjištěným okolnostem případu, má soud za to, že míra společenské škodlivosti nedosahuje hranice trestnosti podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku, přestože došlo k tragické smrti mladého člověka.

Protože byli obžalovaní zproštěni obžaloby, postupoval soud podle § 229 odst. 3 tr. ř. a poškozené odkázal s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat ve lhůtě osmi dnů od doručení jeho obsahu odvolání u zdejšího soudu. Odvolání může podat obžalovaný a v jeho prospěch osoby uvedené v § 247 odst. 2 tr.ř., a to pro nesprávnost jakéhokoliv výroku, který se ho přímo dotýká. Pro nesprávnost kteréhokoliv výroku může podat odvolání státní zástupce. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Právo odvolání má i poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, ale pouze proti výroku o náhradě škody nebo proto, že takový výrok nebyl učiněn. Odvolání podané včas a osobou oprávněnou má odkladný účinek. O odvolání by rozhodoval Krajský

odst. 2 tr.ř., a to pro nesprávnost jakéhokoliv výroku, který se ho přímo dotýká. Pro nesprávnost kteréhokoliv výroku může podat odvolání státní zástupce. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Právo odvolání má i poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, ale pouze proti výroku o náhradě škody nebo proto, že takový výrok nebyl učiněn. Odvolání podané včas a osobou oprávněnou má odkladný účinek. O odvolání by rozhodoval Krajský soud v Hradci Králové. Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Odsuzuje-li soud obžalovaného k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li poškozenému alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, má právo poškozený žádat o vyrozměnění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

V Chrudimi dne 2. dubna 2015

Mgr. René Tinz v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Eva Filipczykova